

maa Ligningsprocenten, selv under lige Forhold, være betydelig højere dér end i Landkommunerne, hvor en saa stor Part af Skatteindtægten kommer gennem Ejendomsskatter. Jeg synes, at i denne Retning har Kommunestyret i Landkommunerne været meget klogere end i Bykommunerne (*Martin Hansen*: De har haft Lov til det dér). Ja, de har vist ogsaa i Bykommunerne haft Lov til at tage mere i Retning af Ejendomsskatter, end de virkelig har gjort. De har jo efter de gamle Regler Lov til at paaligne, saa vidt jeg husker, en Sjettedel af det samlede Udskrivningsbeløb paa Ejendommene, og det tror jeg ikke, man har gjort alle Vegne.

Der er for Resten i denne Forbindelse Anledning til at se paa, hvorledes Købstadkommunerne vil være stillet, hvis de paaligner hele den Part paa Ejendommene, som de har Ret til, og hvorledes de vil være stillet efter det foreliggende Lovforslag. Jeg synes ikke, at vi ved Overgangsbestemmelserne, ved den stigende Promille, man har Lov til at tage i Byerne, skulde tage noget af den Ret fra dem, som de i Forvejen har, men det kan vi jo overveje i Udvalget. Det er i hvert Fald en Kendsgerning, at i Byerne har man ikke haft den Interesse, jeg synes man kan sige, har man ikke været saa klog, som man har været ude paa Landet med Hensyn til at lægge en væsentlig Del af Skatterne paa Ejendommene. Der er det gode ved Skat paa Ejendom til Kommunen, at den kan Folk ikke flytte bort fra, og navnlig Bykommunerne har jo lidt overordentlig meget under dette, at Folk, for hvem Ligningsprocenten betød meget, nemlig de mest velstillede, er flyttet bort fra Byerne til andre Steder, hvor Ligningsprocenten ikke var saa haard. Jeg vilde betragte det som en stor Fordel for Bykommunerne, om de gennem denne Lovgivning kunde faa Anledning til at tage en større Part af deres Skatteindtægt gennem Ejendomsskatter, end det nu er Tilfældet. Det vil i og for sig ikke koste mere for dem, der bor i Byerne, for i samme Forhold, der kan opkræves mere gennem Ejendomsskatter, i samme Forhold er Byerne i Stand til at nedsætte deres Ligningsprocenter — forudsat altsaa, at de ikke skal bruge flere Penge, men saa faar de jo endnu højere Ligningsprocenter.

Jeg undersøgte for nogen Tid siden ude hos os, i Anledning af at vi ønskede Forholdstallet mellem Ejendomsskat og personlig Skat forandret, hvor stor en Part af Ejendomsskylden der var repræsenteret af Folk, som enten ikke boede i Kommunen

eller kun boede der en Del af Aaret. Vi havde en samlet Ejendomsskyldværdi af noget over 60 Millioner, og det viste sig, at stærkt op imod Halvdelen af hele denne Ejendomsskyld repræsenterede Ejendomme, som tilhørte Folk, der ikke boede i Kommunen, i alt Fald ikke boede der hele Aaret. Det viser i Virkeligheden, at Ejendomsskatten er et udmærket Grundlag. Der er jo heller ikke megen Mening i, at Folk optager Plads i Kommunen uden at yde, hvad de virkelig burde, til den. Hvis man virkelig flyttede bort fra Købstæderne med store Virksomheder eller store private Boliger, maatte man alligevel, hvis der kom en større Ejendomsskat, fremdeles betale til Kommunen. Det er rimeligt; en Kommunes Indtægtsforhold bør ikke være saa usikre, at de afhænger af, hvorvidt Folk har Lyst til at bo der eller ej. Ja, man kunde ligefrem tænke sig, at Folk i større Tal blev enige om at flytte fra en Kommune. Det er ikke sket hidtil, men til Gengæld sker det, at det er de rigeste, der flytter, og derfor synes jeg, Købstæderne maa være stærkt interesserede i at faa denne Lov gennemført. Jeg skal lige i denne Forbindelse oplyse, at medens i Landkommunerne ca. 60 pCt. af Udgifterne lignes paa Ejendommene, er den tilsvarende Procent i København og Frederiksberg 15—20 og i Købstæderne 6—7. Disse Tal viser bedre end mange Ord, hvilken Forskel der er, og jeg kan ikke lade være at sige, at det har været klogt af Landkommunernes Styre, at de netop er gaaet den Vej. Hvis der i Bykommunerne havde været en rigtig Forstaaelse af den Sag, vilde de sikkert nok have kunnet øve saa megen Indflydelse paa Lovgivningsmagten, at de havde faaet Lovhjemmel til at ligne en større Del paa Ejendommene.

Jeg vil ikke ved denne Lejlighed staa og gentage, hvad ærede Medlemmer ved eller kan vide gennem Lovforslagets Bemærkninger og Ministerens Udtalelser ved Fremsættelsen, men jeg kunde have Lyst til at undersøge, hvilke Chancer der er for dette Forslags Gennemførelse, og naar jeg gør det, synes jeg, at Udsigterne maa være gode. Af de fire større Partier i Folketinget gaar jeg ud fra, at de tre vil støtte Principet i Forslaget. De Konservative regner jeg ikke med — jeg ved jo, hvor vrede de var i 1922, da vi gennemførte Grundskylden til Staten —, men det er for saa vidt heller ikke nødvendigt at have dem med for at gennemføre Sagen. De tre Partier tæller saa mange, baade i Folketing og Landsting, at vi vil være i Stand til, naar vi kan blive